

Het geheim van DePetrus

Marcel was de hele dag de ladder op en af geklommen. Hij werkte aan het dak van de nieuwe Petruskerk in Vught. “Ja, vroeger ging ik met mijn moeder altijd naar het Pieterskerkje. Dat was een heel mooi kerkje, met een dak van stro. Als kind zat ik er meestal op de grond, zó vol was het.”

“Maar op een nacht was er in dat kerkje een grote brand. Ik weet het nog, heel Vught kwam kijken. En die brand was zo erg, dat we nu een nieuwe kerk moeten bouwen. Ik maak het dak, van leistenen. Dat zijn dunne grijze stenen, een soort plankjes. Die moet je heel netjes, steeds ietsje over elkaar heen leggen, dan kan er geen druppel regen door. En dat kan ik heel goed, want ik ben leidekker.”

Daar hoorde Marcel zijn baas naar boven komen op de ladder. Hij had een strenge baas, die altijd keek of hij wel hard genoeg werkte.

“Hé”, dacht Marcel, “dat is grappig, die leisteen daar, dat lijkt wel een hoofdje”. Voor de grap legde hij er een lijfje aan, en armen en benen. En oeps! Het figuurtje stond op en danste van plezier. “Hé Marcel, ik ben Pietertje. Ik ben zó blij dat je mij bevrijd hebt uit deze steen.”

“Oh nee”, schrok Marcel, “als mijn baas deze Pietertje ziet, dan ontslaat hij mij meteen. En dan kunnen we geen brood meer kopen”. Zijn baas zou zo boven zijn. Marcel rende over het dak achter het manneke aan en probeerde hem te grijpen. Mis.... Bijna gleed hij uit. Nóg een keer greep hij. En ja, daar had hij hem te pakken.

“Laat me vrij”, smeekte Pietertje, “ik wil uit deze steen”. Marcel dacht even na. “Och arm Pietertje, dat kan nu echt niet. Maar ik beloof je, iedere nacht mag jij, van twaalf uur totdat de zon opgaat, gaan waar je wilt.” En toen timmerde hij het lijfje snel vast tegen een balk.

Poeh! Net op tijd. Daar was zijn baas.

En vanaf dat moment komt Pietertje iedere nacht tot leven in DePetrus, en beleeft hij de mooiste avonturen.

